

Wen Gij mijn koud gebeent' ten grave/veer doet daelen,

Juicht dan om mijn geluk, van alle rampen vrij!

'k Zal, bij uw Moeder, dan een' vrijer' adem haelen!

Volzaelige Echtgenoot! deel daer uw heil met mij!

C. P. CHASTELEIN,

A A N

MR. C. P. CHASTELEIN.

*Multis illa bonis sebilis occidit:
Nulli sebilior, quam tibi.*

Ware ooit door deugd, verstand, beminnelijke zeden;

Een hart vol teêrheid, vrij van argwaan en bedrog,

Tot huisselijk geluk gevormd, de dood verbeden,

Uw lieve Wederhelft, uw BETJE, leefde nog.

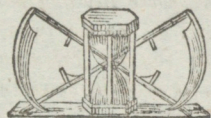
Dan, Vriend, hier kan 't beloop van 't aerdsch geluk ons blijken.

Wat schoon, wat edel is, stort veeltijds 't eerst in 't graf.

Wij zien de Madelief den ganschen zomer prijken:

De Roos ontsluit zich naauw, of schudt haar bladen af.

PIETER VAN SCHELLE.

720A4

OP HET
A F S T E R V E N

MIJNER TEDERBEMINDE

ECHTGE NOOTE,

V R O U W E

ELIZABETH ANNA RÖELL,

In den Ouderdom van ruim 30. Jaeren, binnen LEYDEN
Overleeden, op den 12. Maert 1785.

Mijn hoop, mijn wensch op aerde is thans geheel vervloogen!

Mijn dierb're Wederhelft! helaes! Gij leeft niet meer!

Gij zijt meêdogenloos aen mijnen arm ontoogen!

Slegts in mijn hart alleen vind ik uw beed't'nis weêr!

Nooit zal ik meêr mijn' arm om uwe Leden strekken!

Nooit kusch ik meer uw' mond, die niets dan weêrmin sprak!

Nooit zal mijn oog in 't uwe een' spiegel meer ontdekken,

Waer door de téd're min weêrkeurig heenen brak!

Nooit drukt Gij aen mijn hart, waer in Gij steeds zult leeven;

Uw' boezem, of uw hart op mijnen boezem neêr!

Nooit zal uw tong mij meer de liefste naemtjes geeven!

Die tijd is thans voorbij! helaes! Gij leeft niet meer!

